

Vidám szántók

A földünk termő-televény,
Homlokunk csillagokig remeg,
Nagyívű derekunkkal vigan
Játszanak kósza fellegek.
Ekénk mélyen duzzadt földbe nyom
Jó munkától édes csömörrel
Pihenünk alkonyatokon.

Ostorunk napsugárral csattan,
Verejtékünk pompás, tiszta gyöngy,
Szántunk — s áldott munkánk nyomán
Megtermékenyül a göröngy.
Nem ver le bennünket csunya gond,
Szántunk, vetünk, énekelünk
Árnyat ad délben buja lomb.

Így élünk: vidám szántók vagyunk
Mertünk, tudunk és akarunk
Ma szántunk és vigan vetünk
És holnap vigan aratunk.
Ha napok, esők és áldott telek
Köszönnek rendre, sor szerint
Hizlalják a buzaszemet.

Az isten homlokunkban izzik
És a sátán hogyha ineseleg
A jégverést is csak kibírjuk
Mint kibirtunk sok rút telet:
A szebb napoknak ez az ára!
Daloljunk hát, zengjen dalunk
Az élet e nagy harsonája.

Majd holnap ha rendre behordjuk
Csüreinkebe a drága termést
A kapunkból visszatekintve
Elmutatunk a távolba: — nézd
Testvér ott zúgott le harcunk
Néha azt hittük, minden veszett,
S im most a napba ragyog arcunk.

PALOTÁS IMRE